

Arrest

**nr. 352 085 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 april 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 22 mei 2026 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 27 december 2012 België binnen en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 13 februari 2013 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 4 november 2024 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Spaanse dochter. Op 14 mei 2025 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 30 juni 2025 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Spaanse dochter. Op 23 april 2026 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoekster wordt ter kennis gebracht op 27 april 2026. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.06.2025 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Spaanse dochter, de genaamde B. H. D. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest afgeleverd dd. 27.12.2024 door ‘Unified Social Service’ waaruit blijkt dat betrokkene geen pensioen of andere sociale bijstand ontvangt*
- Attest afgeleverd dd. 30.12.2024 waaruit blijkt dat betrokkene geen roerende en onroerende goederen zou hebben in Armenië*
- Attest “on the existence and composition of property rights” dd. 24.06.2025 waaruit blijkt dat er van 1 maart 1988 tot heden geen staatsregistratie heeft plaatsgevonden op het grondgebied van de Republiek Armenië op naam van betrokkene.*
- “state revenue committee of the republic of Armenia dd. 20.06.2025: waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomen heeft volgens de gegevens in de persoonlijke rekening.*

Wat betreft het attest “on the existence and composition of property rights” dd. 24.06.2025 waaruit blijkt dat er van 1 maart 1988 tot heden geen staatsregistratie heeft plaatsgevonden op het grondgebied van de Republiek Armenië op naam van betrokkene. Er kan dus besloten worden dat zij geen eigendommen heeft gehad in Armenië vanaf 1988 tot heden. Echter sluit dit attest niet uit dat betrokkene financieel onvermogen was in het land van herkomst.

Wat betreft de overige voorgelegde documenten blijkt dat deze allen werden opgemaakt na de aankomst van betrokkene in België. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene haar onvermogen aantoont van toen zij nog in het land van herkomst verbleef. Deze attesten zijn dan ook niet relevant. Er werd verder helemaal niets voorgelegd waaruit kan besloten worden dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de aanvraag en in Armenië, reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.11.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat

betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en kan er bijgevolg niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient ingetrokken te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig oud artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster vat in de synthesememorie als volgt aan:

"Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Ons inziens is het samen wonen op één en hetzelfde adres met de referentiepersoon, voldoende om aan te tonen dat het gaat om een bijkomend element dan de normale affectieve banden.

Verwerende partij moet vooral oordelen of er een reële en bewezen afhankelijkheidsband bestaat tussen deze laatste en het familielid. Bovendien kan de mate van afhankelijkheid tussen de verzoekster en de referentiepersoon zonder twijfel waargenomen worden, waaruit men zou kunnen afleiden dat hij wel degelijk te zijnen laste is, niet alleen uit financieel oogpunt worden bekeken, zonder rekening te houden met andere afhankelijkheidsfactoren.

Ter staving van de tenlasteneming legde verzoekster verschillende documenten voor. Zo blijkt uit het attest van de 'Unified Social Service' van 27 december 2024 dat verzoekster geen pensioen of andere sociale bijstand ontvangt. Daarnaast bevestigt een attest van 30 december 2024 dat verzoekster geen roerende of onroerende goederen bezit in Armenië. Dit wordt nader ondersteund door het attest "on the existence and composition of property rights" van 24 juni 2025, waaruit blijkt dat er van 1 maart 1988 totop heden op het grondgebied van de Republiek Armenië geen staatsregistratie van eigendomsrechten op naam van verzoekster heeft plaatsgevonden. Tot slot toont een document van het "State Revenue Committee of the Republic of Armenia" van 20 juni 2025 aan dat verzoekster, volgens de gegevens op de persoonlijke rekening, geen inkomsten geniet."

Vervolgens citeert verzoekster artikel 8 van het EVRM en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en geeft zij een theoretische uiteenzetting over het begrip 'gezinsleven' en de twee voorwaarden van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Zij vervolgt:

“Dat verzoekster haar land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verzoekster. Indien zij zorgvuldig was geweest, dan zou zij gezien hebben dat verzoekster wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon: er werd aan haar geld bezorgd voornamelijk via storting, maar ook via haar zoon, haar kennissen...

Meestal werd het geld via een familielid of vriend gestuurd om extra transactiekosten en kosten in Armenië te vermijden.

Ook nu wenst de referentiepersoon te benadrukken dat zij alle kosten draagt sinds verzoekster hier is aangekomen.

Ook zegt het vermeld artikel “of zich bij hen voegen”. Het is dus OF ten laste OF bij hen voegen. Indien verzoekster al dan niet ten laste zou zijn (hetgeen zij uiteraard wél is), moet er gekeken worden naar wat er bedoelt wordt met “zich bij hen voegen”. In de letterlijke zin dient hier een samenwoning minstens onder te vallen.

Gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel tussen moeder en dochter, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verweerder niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoekster kan laten gelden.

Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke (feitelijk en juridisch juiste) motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van verzoekster, ook het gezinsleven van verzoekster in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Het spreekt voor zich dat men geen genoeg mag nemen met het loutere vermelden van standaardzinnen. Dit kan uiteraard niet voldoende zijn, aangezien hier de leken niets van weten. Immers houdt verwerende partij het op een aantal korte zinnen (en slechts anderhalve paginal), en meent van zijn motiveringsplicht af te zijn. Zo werkt het uiteraard niet. Verzoekster moet op de hoogte (kunnen) zijn van de redenen waarom haar aanvraag geweigerd werd. Het heeft voor verzoekster geen zin om een beslissing te gaan opvragen, en nadien een legio aan mensen te moeten vragen om de cryptische omschrijvingen van verwerende partij te gaan decoderen.

In casu kan niet betwist worden dat verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster. Zij zijn op de hoogte het samenwonen! Hoewel het loutere samenwonen niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster ten laste is, is dit wel een goede indicatie van het feit dat zij ten laste kan zijn. Dit, samen gelezen met alle reeds ingediende bewijzen, is daarentegen wél een goede indicatie van het ten laste zijn van de referentiepersoon.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)

Het blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen aan verzoekster. Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er verwacht worden dat de verwerende partij dat de informatie, die zij verkreeg van verzoekster, op een degelijke wijze onderzocht wordt. Men diende enkel het dossier wat grondiger door te nemen. Indien er een grondigere en diepgaandere studie van het attest plaatsgevonden had, was er naar alle waarschijnlijkheid een andere beslissing genomen. Door een nalatigheid van verwerende partij, zal verzoekster nog minstens enkele maanden in onzekerheid moeten leven ...

Er dient dringend een wake-upcall te gebeuren, men kan niet zomaar alle gelijkaardige dossiers gaan weigeren, omdat men nalaat de zaken grondig en diepgaand te onderzoeken?

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van art. 40bis Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het haar taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde enig middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het recht op verblijf aan verzoekster wordt geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon nu zij "onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon". Dit wordt in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht aan de hand van de door verzoekster voorgelegde documenten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.1. Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

Hoewel in deze bepaling inderdaad *“of zich bij hen voegen”* staat, mist de redenering van verzoekster in de synthesesmemorie dat het dus *“OF ten laste OF bij hen voegen”* is en dat er, indien zij niet ten laste is, moet worden gekeken naar wat er bedoeld wordt met *“zich bij hen voegen”* en dat een samenwoning hier minstens dient onder te vallen, grondslag. Uit een lezing van dit artikel blijkt immers dat om als familielid van een Unieburger te worden beschouwd de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste moeten zijn van de Unieburger én dat deze de Unieburger bovendien moeten begeleiden of zich bij hen voegen. Het volstaat voor verzoekster dus niet enkel om haar Spaanse dochter te begeleiden of zich bij haar te voegen, verzoekster moet bovendien aantonen dat zij in het land van oorsprong of herkomst ten laste was van haar Spaanse dochter.

Voorts wijst de Raad erop dat deze bepaling de omzetting vormt van de artikelen 2, d), en 7, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-07, nr. 51 2845/1, 10-14). Bijgevolg kan de Raad, wat de interpretatie van het begrip *“ten laste zijn”* betreft, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie).

In de arresten *Jia* en *Reyes* heeft de Grote Kamer van het Hof van Justitie verduidelijkt dat het begrip *“ten laste”* inhoudt dat er sprake moet zijn van een situatie van reële afhankelijkheid, waarbij het familielid van een Unieburger die in een andere lidstaat is gevestigd gezien zijn economische en sociale toestand de materiële ondersteuning nodig heeft van deze Unieburger, of diens echtgenoot of partner, teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van het familielid bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die Unieburger te mogen voegen (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

In zijn arrest van 10 april 2025 in de zaak C-607/21 herinnerde het Hof van Justitie eraan dat *“uit vaste rechtspraak van het Hof (volgt) dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van oorsprong of van herkomst van die bloedverwant in opgaande lijn op de datum waarop hij de hereniging vraagt met de*

partner of de Unieburger (zie in die zin arresten van 9 januari 2007, *Jia*, C-1/05, EU:C:2007:1, punt 37, en van 16 januari 2014, *Reyes*, C-423/12, EU:C:2014:16, punten 22 en 30)".

Om als "ten laste" te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of uit andere inkomensbronnen, dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogen. Het is in deze dan ook legitiem en redelijk om het "ten laste zijn" in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogen van verzoekster in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover verwerende partij beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag immers niet een louter financiële bonus op eigen middelen betreffen.

Het ten laste zijn vermogen kan worden aangetoond met elk passend middel (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia t. Migrationsverket*, punt 41, herbevestigd in HvJ 10 april 2025, C-607/21, *XXX t. de Belgische staat*, punt 56). Deze vrije bewijsvoering impliceert evenwel niet dat de bevoegde administratieve overheid alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer dient te aanvaarden. Het komt aan verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Wat betreft de voorwaarde van het ten laste zijn, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest afgeleverd dd. 27.12.2024 door 'Unified Social Service' waaruit blijkt dat betrokkene geen pensioen of andere sociale bijstand ontvangt
- Attest afgeleverd dd. 30.12.2024 waaruit blijkt dat betrokkene geen roerende en onroerende goederen zou hebben in Armenië
- Attest "on the existence and composition of property rights" dd. 24.06.2025 waaruit blijkt dat er van 1 maart 1988 tot heden geen staatsregistratie heeft plaatsgevonden op het grondgebied van de Republiek Armenië op naam van betrokkene.
- "state revenue committee of the republic of Armenia dd. 20.06.2025: waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomen heeft volgens de gegevens in de persoonlijke rekening.

Wat betreft het attest "on the existence and composition of property rights" dd. 24.06.2025 waaruit blijkt dat er van 1 maart 1988 tot heden geen staatsregistratie heeft plaatsgevonden op het grondgebied van de Republiek Armenië op naam van betrokkene. Er kan dus besloten worden dat zij geen eigendommen heeft gehad in Armenië vanaf 1988 tot heden. Echter sluit dit attest niet uit dat betrokkene financieel onvermogen was in het land van herkomst.

Wat betreft de overige voorgelegde documenten blijkt dat deze allen werden opgemaakt na de aankomst van betrokkene in België. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene haar onvermogen aantoont van toen zij nog in het land van herkomst verbleef. Deze attesten zijn dan ook niet relevant. Er werd verder helemaal niets voorgelegd waaruit kan besloten worden dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de aanvraag en in Armenië, reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.11.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon en kan er bijgevolg niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980."

Verzoekster toont het tegendeel niet aan. In haar synthesesmemorie beperkt zij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Zij herhaalt immers dat zij ter staving van de tenlasteneming verschillende documenten voorlegde, somt deze documenten op en geeft aan wat eruit blijkt, en besluit hieruit dat dit wel degelijk aantoonde dat zij onvermogen was in haar land van herkomst, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde over deze documenten feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar voorgelegde documenten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Ook waar zij stelt dat het loutere samenwonen een goede indicatie is van het feit dat zij ten laste kan zijn, weerlegt verzoekster niet dat louter het gegeven dat zij *“op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon”*, en dat *“de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont”*.

Voorts kan nergens in deze motieven worden gelezen dat bepaalde stukken meer staving behoeven, zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat haar bijkomende inlichtingen moesten worden gevraagd.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad merkt op dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het is bijgevolg op basis van dit wetsartikel dat de gemachtigde moest onderzoeken of verzoekster in aanmerking kwam voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Te dezen heeft de gemachtigde, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat verzoekster *“onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon”* en dat er bijgevolg niet toe kan worden besloten dat zij voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en dat haar daarom het recht op verblijf wordt geweigerd. Het loutere feit dat verzoekster van oordeel is dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden impliceert niet dat de gemachtigde niet zou vermogen vast te stellen dat zij niet voldoet aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Gezien verzoekster zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde – zoals verzoekster lijkt te willen voorhouden – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te voeren of zou moeten motiveren waarom hij van mening was dat zij niet (alsnog) op grond van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. De bestreden beslissing verhindert verzoekster ook geenszins om, indien zij van oordeel is dat zij, gelet op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk dient te worden gemachtigd een aanvraag hiertoe in te dienen. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet biedt haar de mogelijkheid om dit te doen.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om, met haar uiteenzettingen over artikel 8 van het EVRM, de Raad ertoe te brengen in de plaats van het bevoegde bestuur – dat hiertoe, zoals gesteld, kan worden gevat – te bepalen of zij op basis van deze verdragsbepaling tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd, kan het volstaan te benadrukken dat het de Raad, als annulatierechter, niet toekomt zelf beslissingen te nemen over het al dan niet toekennen van een verblijfsstatus aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De

schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN